

هیئت داوران نشریه این دوره

دکتر احمدی، امید (دانشگاه کردستان)
 دکتر ابوالقاسمی، امین (دانشگاه تهران)
 دکتر آقایی نژاد مبینی، عباس (دانشگاه ارومیه)
 دکتر بیاتی، بهروز (دانشگاه ایلام)
 دکتر بیگزاده، رضا (دانشگاه کردستان)
 دکتر خضر آقا، حمید (دانشگاه صنعتی سهند)
 دکتر دانافر، فیروزه (دانشگاه شهید باهنر کرمان)

دکتر ذبیحی، محمد (دانشگاه صنعتی سهند)
 دکتر رستم نیا، صادق (دانشگاه علم و صنعت ایران)
 دکتر رستمی، خسرو (سازمان پژوهش‌های علمی و صنعتی ایران)
 دکتر زرگرزاده، لیلا (دانشگاه صنعتی امیرکبیر)
 دکتر زهدی، سیدحسین (دانشگاه سیستان و بلوچستان)
 دکتر سهل‌الدین، علی محمد (دانشگاه صنعتی امیرکبیر)
 دکتر صرافزاده، محمدحسین (دانشگاه تهران)
 دکتر صیادی، محمدحسین (دانشگاه بیرجند)
 دکتر طاهونی، نسیم (دانشگاه تهران)

دکتر عطائی، سید احمد (دانشگاه شهید باهنر کرمان)
 دکتر قائمی، احد (دانشگاه علم و صنعت ایران)
 دکتر لاریمی، افسانه سادات (پژوهشگاه نیرو)
 دکتر محبی، علی (دانشگاه شهید باهنر کرمان)
 دکتر مقدم دیمه، حمید (دانشگاه سیستان و بلوچستان)
 دکتر نصرآزادانی، لیلا (دانشگاه صنعتی امیرکبیر)
 دکتر نصیرپور، نیلوفر (دانشگاه محقق اردبیلی)
 دکتر نیک‌نام، مهدی (دانشگاه قوچان)

خانه‌ای بی پی

کامیار موقرنژاد

عضو هیئت علمی دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل

و عضو هیئت تحریریه

با عمل کرد بهتر در زمینه آموزش نسل جدید تا حدی این ضعف و فتور را برطرف سازیم. اگر بپذیریم که آموزش در حکم پی و زیربنای همه علوم از جمله علوم مهندسی است، پس سهل‌انگاری و کم‌توجهی به آموزش و پرداختن بیش از حد به پژوهش و انتشار مقالات به‌مانند برافراشتن خانه‌ای بلند و پر جلال، ولی فاقد پی و بنیان محکم است که اگر فروریزد دست کم به همان اندازه زیانبار و مهلک خواهد بود. پژوهشگران و استادان گرامی! همه ما آن چنان که مرسوم است در پای مقاله نام تمام دست‌اندرکاران پژوهش را به ترتیب معمول می‌آوریم، ولی حقیقت آن است که این پژوهش‌ها وامدار زحمات همه آموزگاران نیز است که در آموزش این پژوهشگران کوشیده‌اند. منظور این نیست که از این بزرگواران نام برده شود که این امر نه ممکن و نه متداول است و نه ایشان چنین انتظاری دارند، بلکه مقصود، گوش زد کردن این نکته است که ما در هر پژوهش و مقاله‌ای به رایگان از ثمره آموزش‌های دیگر آموزگاران سود می‌بریم، پس شرط جوان‌مردی آن است که خود نیز در آموزش دانسته‌های خویش به جوانانی که در خدمتشان هستیم، بیشتر بکوشیم و ادای دین کنیم. هرچند پرداختن به آموزش ثمر و میوه ظاهری قابل توجهی برای شخص آموزگار ندارد؛ لیکن اگر در امر تربیت نسل بعدی اهتمام کافی نوزیم، مرده‌ریگ ما خانه‌ای سست و بی‌بنیاد و در خطر فروریزی خواهد بود. دوست دارم سخن را با شعر ساده ولی پرمغزی از ملک‌الشعرا بهار که یکسره در ستایش همبستگی و بلندنظری است به پایان برم:

دگران کاشتند و ما خوردیم ما بکاریم و دیگران بخورند

لئوناردو داوینچی هنرمند، دانشمند و یکی از بزرگ‌ترین نوابع تاریخ به دوستان علم چنین اندرز می‌داد که «ریاضیات فراگیرید و خانه را بی پی مسازید». از جمله ویژگی‌های این دانشمند بزرگ آینده‌نگری بود؛ او سده‌ها پیش، امکان وقوع اختراعاتی چون زیردریایی، بالگرد و چتر نجات را نوید داده بود. تصاویری که این هنرمند و دانشمند بزرگ از این اختراعات رسم کرد، در زمان خود وی و سال‌ها پس از آن، هم‌چون نگاره‌های کتاب‌های مصور علمی - تخیلی کنونی غیرواقعی و باورنکردنی به نظر می‌رسید، اگرچه امروزه از جمله وسایل کاربردی متداول قلمداد می‌شوند. تیزبینی آن استاد که توانایی‌ها و امکانات بالقوه دانش در طی چندین سده آینده را پیشاپیش می‌دید و بشارت می‌داد، شاید دلیل محکمی باشد که باید از انذار^۱ وی به ساختن خانه‌ای بی پی نیز بیمناک بود. دوستان عزیز! اقرار به ادراک نه چندان قوی نسل جدید دانشجویان مهندسی در زمینه ریاضی نیاز به نبوغ و تیزبینی داوینچی ندارد. بسیاری از استادان و پیشکسوتان آموزش مهندسی شکوه می‌کنند که نسل جدید دانشجویان با وجود داشتن برتری‌های فراوان هم‌چون مهارت بهتر در استفاده از فضای مجازی و نرم‌افزارهای مختلف، توانایی بالاتر در نگارش و محاوره زبان انگلیسی و تمایل بیشتر به کار گروهی، از مهارت و چیرگی کافی در زمینه ریاضیات برخوردار نیست. دلایل بسیاری در این زمینه می‌توان برشمرد از جمله وضعیت نه‌چندان مطلوب بازار کار، اقبال کمتر دانشجویان دبیرستانی به رشته ریاضیات که دانشکده‌های مهندسی را از بسیاری از استعدادها برتر محروم می‌سازد و مانند آن؛ که علاجتان در ید و توانایی دست‌اندرکاران آموزش مهندسی نیست، ولی شاید ما بتوانیم

۱. بیم‌دادن، هراساندن